

RJJEČ UREDNIKA

My friends, we finally did it!

Oduvijek sam se nekako odupirao zamisli da uvodnik predstavlja pomalo intimnu ispovijest glavnog urednika. Oduvijek sam smatrao kako bi taj komadić negdje na početku trebao biti dolična, pompozna najava svježe otisnutih mudrolija. Na kraju krajeva, izdati časopis pravo je malo čudo, što dokazuje i ovoliko kašnjenje prvog broja "Ekscentra". Umjesto toga, uzeo sam si za pravo da Vam izrazim sve što me mučilo, što me još smeta i što će me tek brinuti. Papir ionako trpi svašta, a čitaocu nitko neće zamjeriti ako je već odustao od čitanja predugačkih tekstova.

Dakle, dragi čitatelju, vjerovali ili ne, imate u rukama pravu gomilu papira ispisanu stvarima koje su Vam više-manje prepoznatljive. Ona Vam se ne mora sviđati, možete ostati ravnodušni ili iznenađeni, no možete biti i neopisivo zadovoljni njenim sadržajem. Pošto svaki čovjek o svemu ima vlastiti sud, (a kod nas studenata je to još više naglašeno), u najmanju ruku i o ovom časopisu imate podijeljeno mišljenje. Nekima će biti preozbiljan, drugima previše neozbiljan, neki će reći da mnogo toga trulo i nepotrebno, da su važnije teme neobrađene, da je dosadan... Jedino sam siguran da ćete reći da je geodetski i da je naš. Bez obzira što mislili, znajte da je "Ekscentar" u Vašim rukama zbog Vas, da bude pomoć pri Vašem studiranju (bilo moralna, bilo praktična), te da Vas što bolje poveže sa geodezijom, koju ste s(p)retno odabrali kao svoju profesiju. Namjera je bila da Vam se pruži što interesantnije štivo, obrađeno što je moguće popularnije. Naravno da ima propusta i grešaka, ali ovo je ipak amaterski časopis. No, nadam se da neće biti previše osuda. Rado će se prihvatiti sve Vaše sugestije i kritike, ali još više Vašu angažiranost i suradnju,, jer to je konačno Vaš časopis, časopis svih nas, studenata geodezije i samo na takvim osnovama može opstati. Sve ovo bile su moje misli vodilje koje sam želio pretočiti u djelo što ranije, međutim, izgleda da ništa nije tako lako ostvarljivo kao što se čini u punom stvaralačkom zanosu. Iako sam negdje "na terenu" izgubio veći dio svog idealizma, još uvijek tvrdoglavo razmišljam o tome kako napraviti časopis primamljiv svima. Mašte imam i previše, ali ponavljam, ovo je timski rad u kojem su dobrodošli svi, i najmanja pomoć značiti će mnogo. Sada će vjerujem biti lakše jer staze su već utrte, i sigurno ćemo zajedno ovaj časopis urediti tako da postane jezgrom studentske svijesti na fakultetu. Namojte sada pomisliti "ne znam ja ništa što bi moglo pomoći", jer ako baš i ništa ne možete napraviti, barem možete prokomentirati na pravom mjestu (i u pravo vrijeme). Dakle, put pod noge i pravac uredništvo!

Osim što je u posljednje vrijeme "Ekscentar" na fakultetu prebolio zarazu "dobro kad će već jednom biti gotovo", virusa koji napada samo kada na njega naletiš, patio je jadni i od kroničnog nedostatka financija. "Geofoto", "Zavod za fotogrametriju", "Geocentar", "Školski servis", "Geoizmjera", naši sponzori uspješno su otklonili takve tegobe, te im se ovdje još jednom zahvaljujem. Posebne zahvale za financijsku pomoć upućujem Državnoj Geodetskoj Upravi i njenom ravnatelju dipl. ing. Branimiru Gojčeti, koja je pokazala da vjeruje u studente geodezije, te da se od nas mnogo očekuje u budućnosti. Naravno, vjerojatno "Ekscentar" ne bi ni ugledao svjetlost bez velikodušne pomoći Geodetskog fakulteta, nakladnika ovog časopisa, i dekana prof. dr. sc. Teodora Fiedlera. Moram priznati da su se neke osobe s fakulteta ponekad više trudile od mene, te im zahvaljujem na nesebičnim zalaganju.

Iskoristio bih još jednom priliku da zahvalim grafičkim i tehničkim urednicima Alminu Đapi i Damiru Buljanu na neprospavanim noćima, gubljenju živaca, zanemarivanju njihovih obveza i ustrajnosti pri uređivanju "Ekscentra".

Na kraju bih zahvalio Tebi čitatelju, jer Ti si zaslužan za to što imamo "Ekscentar", jer pomogao si, ako ne aktivno, onda pasivno samim svojim prisustvom u ovoj našoj geodetskoj zbilji, a ubuduće ćeš se zasigurno i aktivno uključiti. Zato pojedine suradnike neću isticati, iako je njihov doprinos istina velik, ali neznatno veći od ostalih, jer svi smo na istome putu i svi ga se jednako pokušavamo držati. Nažalost, najčešće su naša imena prolazna i brzo se zaboravljaju, ali uvijek ostaje ono zbog čega smo svi ovdje: GEODEZIJA.

Željko Belobrajdić